

vijftiende jaargang

oktober 1963.

V

DE NIJDAMSTRA TYNGE

PERIODIEK VOOR DE GESLACHTEN
NIJDAM, NIEUWDAM, VLEER, WIJNIA

NIJDAMSTRA

Orgaan der Nijdamstra-Stichting

KIES EEN GOEDE ACHTERGROND.

Ik heb van "geluk" nog nooit een definitie gelezen, en toch wil ik trachten iets over geluk te schrijven.

Voor mij ligt een woordenboek. Even raadplegen!

Geluk is een gunstig lot - voorspoed - gevoel van intense bevrediging - tevredenheid.

Ziezo, dat weet ik dan maar weer. Maar om een en ander te omschrijven, dat valt niet mee. Het is misschien in het geheel niet te omschrijven, want wat wij geluk zouden kunnen noemen is op een ander terrein ons ongeluk.

Geluk is welhaast even eenzaam en verloren als kunstmanen in hun baan om de aarde.

Dit zou ik een definitie kunnen noemen.

Geluk is eenzaam en verloren!

Dit is m.i.z. het juiste beeld, tenminste als wij het beschouwen in het financiële vlak en dat doen wij maar al te vaak. Wij bezien de dingen in de regel tegen een verkeerde achtergrond, ook het geluk.

Het gaat dus om de vraag: Tegen welke achtergrond bezien wij het?

Om deze reden plaatste ik boven dit stukje deze regels:

"Kies een goede achtergrond".

Eerst even iets over de achtergrond.

Mag ik een voorbeeld geven!

Met vakantie!

Natuurlijk komt daar een fotoestel bij. Je moet toch kunnen laten zien waar je geweest bent. Trouwens ook voor jezelf is het leuk om al die herinneringen te bewaren.

Nu weet ik niet hoe het U gegaan is, maar toen ik de vakantiefoto's bekeek, zag ik dat de achtergrond steeds veel te wensen overliet, hoewel de beelden heel goed tot hun recht kwamen. Maar de achtergrond van elke foto leek op niets. Daarom lezer, bij het fotograferen kies een goede achtergrond.

Nu ga ik nog een stapje verder en schrijf achter deze zin nog drie woorden, nl. "voor Uw leven".

En nu ben ik er.

"Kies een goede achtergrond voor Uw leven".

Hoewel het geluk een voornaam plaats in het leven inneemt, geloof ik dat de achtergrond niet juist is, tenminste als U het geluk bezit noemt.

Wat ik hiermede bedoel, wil ik trachten U duidelijk te maken

met een voorval waarvan ik getuige was.

Ze zaten bij het radiotoestel: moeder met haar twee dochters. Voor hen lagen een paar loten van een bekende liefdadigheidsinstelling. Het waren prachtige loten die er veelbelovend uitzagen. Pracht nummers! Ze kenden ze uit het hoofd. Het kon niet missen.

Zo aanstonds zouden de nummers, waarop een prijs viel, genoemd worden.

Prijzen menheertje, om van te watertanden.

En waarom zouden zij nu eens niet iets winnen.

Een landhuis, een auto, een ijskast.

Toen begon het. De omroeper noemde de nummers van de winnaars.

Mis, mis, alweer mis.

He, vlak bij, toch mis.

De laatste prijs viel op nummer..... mis, jammer.

Met een zucht van teleurstelling en een beetje beledigd werd het toestel tot zwijgen gebracht. Ze zagen elkander aan, weer een illusie armer. Wij hebben toch ook nooit geluk!

Is bezit dan geen geluk?

Kortgeleden kreeg ik een folder in de brievenbus van een verzekeringsmaatschappij die ervan uitging een middel te weten het geluk heel dicht in ons bezit te brengen.

Geluk, zo was het begin van de folder, is een begerig iets.

Men had het eigenlijk maar voor het grijpen, als men maar niet zo dom was als de man die veel geluk had in zaken maar een ding verzuimde. Goed, de man had dan een prachtige zaak opgebouwd door hard te werken. Hij moest voor zaken nogal veel bij de weg zijn, met de gevaren van dien.

Dat gevaar bedreigde zijn geluk en dat werd ook wel aangevoeld.

De man begon ijverig prospectussen aan te vragen bij verschillende maatschappijen. Hij had spoedig een la vol, maar kon maar niet beslissen.

Toen gebeurde het verschrikkelijke en de man was nog niet verzekerd. Hij wist er alles van, maar was geen stap verder gekomen. Een huis vol prospectussen, maar geen polis.

Ik eindig nu maar. Tot de volgende keer.

O ja, nog een paar vragen.

Is geluk bezit? Is geluk eenzaam en verloren?

Is geluk een illusie? Is geluk mogelijk met een goede achtergrond?

Zo is het genoeg!

Uw voorzitter.

STIJFKOPPEN

Of U dat nu prettig vindt of niet doet weinig ter zake, maar zodra men buiten Friesland verneemt dat U van Friese stambent, komt onvermijdelijk de kwalificatie: "Friese stijfkop". Nu betwijfel ik of het wel billijk is om deze karaktertrek, en dan in ongunstige zin, uitsluitend voor het Friese volk te reserveren. Hier in Noord-Holland heb ik ze toch ook wel ontmoet, mensen die niet te overtuigen waren, omdat ze niet overtuigd wilden worden. Men had nu eenmaal "Neen" gezegd en daar bleef het bij. Hoe goed de argumenten ook waren, welke bewijzen er ook geleverd werden, er kwam geen tegenspraak er kwam slechts het alles negerende gezegde: "Ik lijk het zo maar niet te willen". Let wel, dat was dan geen Fries maar een Noordhollander. Meer gepreciseerd een Westfries. Dan komen we toch weer wat dichterbij huis.

Hoe het ook zij, die stijfkoppigheid wordt nu eenmaal aan Friezen toegeschreven en helaas niet altijd ten onrechte. Gezinnen zijn er door verwoest, families zijn er door uitelkaar gegaan en de schade, ook de financiële schade, welke uit die domme stijfkoppigheid is ontstaan, is niet te becijferen.

Er is zo'n wonderlijke tegenstelling. De echte stijfkop vindt zichzelf een flinke kerel. Hij heeft eenmaal ja gezegd en nu is het ja, of hij heeft eenmaal neen gezegd en nu is het ook neen. Hij voelt zichzelf onwrikbaar als een rotsblok. En toch is hij in wezen een zwak poppetje. Hij is doodsbenauwd te tonen dat hij ongelijk had, dat hij zich vergist heeft, dat een ander een betere kijk op de situatie had. En dat alles omdat hij meent dat dit zijn positie, zijn gezag, zal schaden. Dit alles toont kleinheid. Hij, die werkelijk groot is, toont zich ook groot in de beoordeling van zichzelf. De wijze Salomo heeft het in zijn Spreuken reeds gezegd: "Wie zichzelf overwint is sterker dan die een stad inneemt".

Evenwel, hoezeer de stijfkoppigheid valt te veroordelen, zoals aan elke karaktertrek is er ook in dit geval een goede en een kwade zijde. De goede zijde heet: standvastigheid of trouw. Het is een deugd, waar we als Friezen trots op mogen zijn. En het is een deugd, welke we in onze dagen dikwijls missen. Het leven schijnt wel beheerst te worden door opportunisme en utiliteit. Wat de gelegenheid biedt en wat nuttig geacht wordt, dat beheerst de levenshouding. Ja, en dan worden overeenkomsten verbroken en afspraken niet nageleefd, dan geldt alleen

maar de kans en de greep.

Dat is wel de gemakkelijkste weg en dikwijls, schijnbaar, ook de voordeligste. Het kan wel eens moeilijk zijn standvastig te blijven en het kan wel eens schade opleveren trouw te zijn aan het eens gegeven woord.

En toch, hoewel het anders moge schijnen, de weg van standvastigheid en trouw biedt groter rijkdom. Het geeft de innerlijke bevrediging en rust.

Seer Christlijk was gedreven
Mijn Prinselijk gemoed
Standvastig is gebleven
Mijn hart in tegenspoed
Den Heer heb ik gebeden
Van mijner harten grond
Dat Hij mijn zaak wil reden
Mijn onschuld doen oorkont.

Dat is het dertiende vers van het Wilhelmus. En in dit lied vindt U ze beiden: standvastigheid en trouw. Standvastig aan de geloofsovertuiging, ook al betekende dit grote schade en moeite. Trouw aan den Heer en aan het volk, dat verdrukt werd.

Koedijk (N.H.)

H. Nijdam Lzn.

-.-.-.-.-

VAN DE NED. INDISCHE NEEF

Pontianak

Hoofdplaats van de Westerafdeling van Borneo.

't Was allemaal wat rommelig toegegaan met onze overplaatsing. De collega onderofficier die aangewezen was om te gaan, werd kort voor dat hij moest vertrekken ziek en kon niet gaan. Op zeer korte termijn moesten wij ons klaarmaken voor deze overplaatsing waarop wij niet meer hadden gerekend omdat het al Januari was en ons dienstverband in December kwam te eindigen. Enfin, mij werd de opdracht gegeven te vertrekken en..... dan gaat de militair vertrekken. Vlug, vlug, moesten wij afscheid nemen van vrienden en kennissen en de banden verbreken die in ruim drie jaren in Meester Cornelis waren gegroeid hetgeen hier en daar wel wat pijn deed. Van Meester Cornelis per auto naar Tandjoeng-Prick en verder

met een boot van de Koninklijke Paketvaart Maatschappij (K.P.M.) naar Pontianak en de reis behoorde tot het verleden. Een beschrijving van die reis zal ik maar niet geven omdat men dan gemakkelijk in herhaling vervalt van wat er op vorige reizen voorviel.

Te Pontianak troffen wij de omstandigheden aan zoals drie jaren geleden in Meester Cornelis het geval was. De onderofficierswoningen waren allemaal bewoond en wij moesten genoeg nemen met een tijdelijk onderkomen in het kampement.

't Was nu allemaal wat moeilijker omdat wij nu mede voor onze 7 maanden oude baby moesten zorgen maar aan de andere kant wat gemakkelijker omdat wij nu op de hoogte waren van de gewoonten en gebruiken van onze samenleving waarbij de kennis van de maleise taal de omstandigheden eenvoudiger oplosbaar maakte. Moeilijker werd het toen mij een dag of tien na onze aankomst werd opgedragen een patrouille-tocht van een maand te maken naar de binnenlanden van onze afdeling. Dat was niet zo mooi. Mijn vrouw moest in Pontianak achter blijven met ons zoontje van 7 maanden in een tijdelijk onderkomen en ik moest met mijn brigade waarvan ik de menseer nog niet kende al direct de binnenlanden in. 't Was niet eenvoudig maar "waar mensen strijden helpt de Heer" hielp ons beiden over de moeilijkheden heen. Mijn vrouw vond het erg dat deze opdracht zo vlug kwam maar nam het flink op en zelf was ik besloten er van te maken wat er van te maken was.

Met 15 mensen en 2 dwangarbeiders vertrok ik. Wij moesten de weg volgen die noordelijk van de "Kapoeas" lag en staken dus bij Pontianak de rivier over. Dat was een gebeurtenis op zich zelf. De overtocht werd gemaakt met prauwen die wel iets weg hadden van een Friese praam, wel iets kleiner. Voorschrift was, dat wij onze vuurwapens moesten vastbinden in de prauwen opdat die bij het omslaan van de prauw niet verloren zouden gaan. Zo gebeurde. De lezer zal ongetwijfeld denken dat zulk vastbinden van de vuurwapens overbodige omslag was om eventjes een rivier over te steken. Ja beste neven en nichten dat is met de hier gangbare begrippen ook wel omslachtig maar daar in Pontianak lagen de feiten wel even anders. U moet u voorstellen een rivier die zo breed is dat men alleen bij helder weer de overkant kan zien. In die rivier stond bij hevige regenval in de bergen een stroomversnelling die de mens zo af en toe doet griezelen. Grote boomstammen worden in die stroom meegesleurd. Wanneer dergelijke watermassa's en alles wat dan meegesleurd wordt hun weg naar zee zoeken, is het

uitkijken en dagen tellen om veilig de overkant te bereiken. Gelukkig zijn ter plaatse specialisten aanwezig voor dit soort van oversteken en het doet je deugd deze eenvoudige mensen van het Land te zien omspringen met hun prauwen alsof dat de eenvoudigste zaak van de wereld betrof. Niets zeggend, scherp oplettend op alles wat om de prauw heen in het water voorvalt en plotseling op bepaalde plaatsen met alle krachten zich inspannend, wisten zij gevaarlijke opstakels te vermijden en ons veilig naar de overkant te brengen. Mij was de raad gegeven die mensen kalm hun gang te laten gaan en je van op- en aanmerkingen te onthouden. Na zo'n oversteek weet je dat die raad een wijze geweest. Op de begraafplaats te Pontianak ligt een hele brigade militairen begraven met hun commandant in het midden die bij zo'n oversteek zijn verdronken. 't Was dus niet helemaal zo onschuldig als de eerste indrukken wilden doen geloven en de betreffende voorschriften stonden dus niet helemaal uit een zucht tot ordonneren.

Aan de overkant was ons eerste reisdoel Mempawa, een afstand van 60 kilometer waar wij drie dagen over moesten doen. In mijn brigade waren enkele Amboinezen, enkele Menadonezen en enkele Javanen. De inheemse onderofficier was een menadonees en de korporaal een Javaan, mensen, die al meerdere malen op patrouille waren geweest. Ik besloot daarom zonder veel gecommandeer de inheemse onderofficier het commando over te laten en dan maar eens toe te kijken hoe alles geregeld wordt. 't Is als regel zo, dat de mensen met het optreden van een nieuwe brigade-commandant, behoefte gevoelen om te weten te komen wat die nieuwe commandant wil, waartoe hij geneigd is toe te geven of wel waar hij de teugels strak wil houden. Dat was ook nu het geval. Al spoedig kwam er een soldaat bij mij met de mededeling dat hij een bijzondere behoefte moest doen en daarom graag even achter wou blijven. Ik stond dat toe met de mededeling dat hij na dat gebeuren weer op moest sluiten. Wij vervolgden onze tocht. Even later kwam er weer één en daarna nog één en..... ik zag er geen één terug. Ik sprak daar niet over maar toen zich de vierde meldde, liet ik halt houden en bleven wij wachten tot hij klaar was. Bij de nieuwe gegadigden gebeurde dat zelfde en daar schenen zij toch niet alles mee op te hebben. Ik hoorde mompelen, dat zij maar in hun eigen tijd moesten..... Immers, hoe langer onze tocht naar de eerste overnachtingsplaats duurde, hoe later wij daar arriveerden en daar moest gekookt worden en voor eten gezorgd mede voor de volgende dag. Ten slotte bereikten wij tegen de avond onze eerste halte. Op die

avond had ik moeilijkheden verwacht bij het kaartspelen om geld. Ik was daar een overtuigd tegenstander van omdat daar de grootst mogelijke moeilijkheden uit voortkwamen niet het minst als de brigade terug kwam in het garnizoen. Na ons avond-eten riep ik ze bij elkaar om samen het voor en het tegen van spelen om geld te bespreken en ten slotte mijn standpunt beredeneerd kenbaar te maken. Het gokken zat hen in het bloed en van hun gezichten viel af te lezen dat zij wel begrepen dat er nadelen kleefden aan dat spelen om geld maar dat zij het dan toch maar liever wel deden. Toch maakten wij samen uit dat er niet om geld gespeeld zou worden en ook niet om lucifers bij wijze van camouflage. Na drie dagen kwamen wij in Mempawa aan waar wij een paar dagen zouden blijven om alles in orde te maken voor de dagen die komen zouden en nieuwe orders te ontvangen van wat wij te doen hadden. Het bestuurshoofd te Mempawa gaf ons opdracht om in de binnenlanden achterstallige belasting te innen. Wij kregen lijsten mee met namen van hen die achterstallig waren. En zo begon onze patrouilletocht. Na ongeveer een dag of veertien in de kuststrook te hebben gewerkt aan de belasting-achterstand, begon het tweede deel van onze opdracht om ons een weg te banen door het vloedbos omdat de militaire leiders in Pontianak wel eens wilden weten wat daar in dat bos reilde en zeilde. Het was een vloedbos, dat wil zeggen dat men bij hoog water tot aan de knieën minstens door het water moest waden en dat het bij laag water wat beter ging. Verder was het een oerbos met hoge bomen en tussen die bomen een weelderige plantengroei. Wij moesten dit bos binnendringen op een punt noordelijk van Mempawa gelegen en daarna uitkomen bij het plaatsje Momtrado dat noordoostelijk van Mempawa ligt. Die tocht zou vier dagen in beslag nemen. Wij gingen vol goede moed het bos in maar bemerkten al heel gauw dat wij maar moeizaam vooruit kwamen. Meter voor meter moest door een dichte plantengroei tussen hoge bomen een weg gekapt worden. Ons kompas moest de weg wijzen waarbij wij volop de gelegenheid kregen de waarde van dat kompas en het juiste gebruik daarvan aan de werkelijkheid te toetsen. In de middag begon het te regenen met als gevolg dat onze kleren kletsnat werden en het bos de hele nacht bleef doordruppelen. Tegen de avond ging de halve brigade door met kappen en de andere helft maakte bivak. Jonge bomen en takken werden gekapt en op een meest droge plaats naast elkaar gelegd waardoor een platvorm ontstond waarop de mensen konden slapen. Boven dat platvorm

spannen wij de meegebrachte groepszeilen om eventuele regen en het doordruppelen van de bomen te weren. De avond was intussen zo ver gevallen dat ook het verder kappen werd gestaakt en dat de mensen hun potje moesten gaan koken voor die avond en voor de komende dag. Met vol respect voor de vindingrijkheid van mijn mensen heb ik met grote belangstelling hun verrichtingen bij het koken gevolgd. Zij kookten in groepjes die zich zelf hadden gevormd terwijl een van de dwangarbeiders mijn potje klaar maakte. Wat mij aanvankelijk onmogelijk toescheen gezien de vallende regen en alles door water nat met inbegrip van het hout dat voor vuur moest dienen, werd het onmogelijke mogelijk. 's Avonds hebben wij daar in het oerbos genoten van rijst met vis en sajoeran (groente). Mij persoonlijk smaakte het beter als ooit tevoren. Er was nog een probleem dat om een oplossing vroeg en wel: "wat moet er met onze kletsnatte kleren gebeuren". Ten slotte werden wij het eens om de natte kleren uit te trekken en de droge uit de ransels aan te doen. De volgende morgen zouden wij onze droge kleren dan maar weer in de ransels doen en de natte weer aan om zodoende te zorgen dat niet alles kletsnat werd.

Toch viel het niet mee de volgende morgen. Oef, wat was dat koud op je body!!! Gelukkig lag het middel om warm te worden dicht in de buurt. Er werd gekapt dat het een lieve lust was waarin wij allen nog plezier hadden ook. Op de tweede bos-dag werd een soldaat ziek en kreeg hoge koorts. Hij werd op een zelf gemaakte draagbaar gelegd en naar Mompawa terug gebracht. Overigens verliep de tweede dag als de eerste, 's middags regen maar 's avonds weer een goed potje eten. De derde dag viel een amboinees van een boom en kwam met zijn knie terecht op een boom die daar beneden lag. Die knie zwol in korte tijd zólanig op dat aangenomen moest worden dat de man voor onze patrouille wel als uitgeschakeld beschouwd moest worden. Ook hij werd naar Mompawa terug gebracht. Die derde dag bracht weer regen in de middag en verder hetzelfde beeld als de tweede en eerste. De vierde bos-dag die het einde van de bos-tocht moest brengen, bracht dat einde niet. Allen werden wat ontevreden en hier en daar begon men te mopperen. Toch hielden zij zich goed. Op de middag van de 5e dag bereikten wij smalle paadjes die kennelijk waren ontstaan doordat mensen bosprodukten zochten. Rekening houdend met onze marsroute volgden wij vervolgens zoveel mogelijk die paadjes en schoten nu sneller op, het einde was dus in zicht. De stemming onder onze mensen verbeterde als bij toverslag en men kreeg het gevoel alsof de wereld er nog

nooit zo mooi had uitgezien als die namiddag.

Tegen de avond van die 5e dag bereikten wij de woning van een Chinese boer. 't Was toen omstreeks chinees nieuwjaar en die boer meende in ons te zien een bestiering van Hoger Hand die hem geluk zou brengen. Wat daarvan waar mag zijn moet die chinees voor zich zelf maar weten, wel was het zo dat hij zich uitsloofde om ons met alles en allerlei tegemoet te komen.....en dat zal ongetwijfeld verdienstelijk zijn geweest, niet in het minst voor het personeel van mijn brigade.

Wij hebben die boer drie dagen gezelschap gehouden waarin onze kleren een goede beurt kregen, onze wapens werden nazien en alles klaar gemaakt voor de verdere tocht. Te Montrade gekomen bereikte ons het bericht dat onze patrouille met een maand was verlengd. O, wat viel dat bericht ons koud op het dak. Ik dacht met grote zorg aan vrouw en kind, kon die jobstijding niet goed verwerken maar ook dat behoorde bij het militaire baantje. In zulke omstandigheden is het goed te weten dat een hoger Leider leiding geeft en blijft geven aan vrouw en kind en.....persoonlijk aan mij die het op dat moment zo hard nodig had.

Er zou nog heel veel te schrijven zijn over deze patrouille, over wilde beesten enz. enz. Nog zou ik kunnen uitwijden over mijn terugkeer te Pontianak waar mijn vrouw met onze baby op de arm mij tegemoet kwam in blakende welstand.

Mijn vrouw en ik hebben bij het bedje van onze eerstgeborene God dank gebracht voor zoveel goede leiding.

De militaire dienst te Pontianak leverde verder geen bijzondere gebeurtenissen op die vermelding verdienen.

Wij keerden begin December 1923 terug naar Batavia omdat ons dienstverband kwam te eindigen.

De volgende keer iets over onze komst te Batavia en onze overgang naar de politiedienst met standplaats Bondowoso, hoofdplaats van de residentie Besoeki (Oost-Java).

Hoogachtend,

Uw neef
Lourens.

-.-.-.-.-

Op Vrijdag 10 Mei vierden wij met onze kinderen en kleinkinderen, broers en zusters onze 45-jarige echtvereniging in Hotel "De Wildeman".

Er was gezelligheid en dankbaarheid.

Meine P. Wienia
Brechtje Wienia-de Jong

Hun kinderen en kleinkinderen.

Nieuwedijk 75, Lemmer.

Heden overleed zeer onverwacht onze lieve vader, behuwd- en grootvader

CORNELIS NIJDAM

in de ouderdom van 72 jaar, sedert 18 maart 1958 weduwnaar van Anna Ligthart

Leeuwarden, 14 april 1963,
Franekerstraat 17.

A. Seinstra-Nijdam

H. Nijdam

W. Seinstra

M. H. Nijdam-Nijholt

en kleinkinderen.

S. Landstra-Berger, huisgenote.

Heden overleed mijn lieve moeder en onze zuster en behuwdzuster

GOOITSCHÉ NIJDAM

in de ouderdom van 76 jaar.

Sneek, 13 oktober 1963.

Cruycebroedershof.

Australië: G. Visser-Nijdam

Leeuwarden:

J. Visser

J. Nijdam

Den Haag: A. v. Lunsen-Nijdam

R. v. Lunsen

Menigmaal vraag ik, persoonlijk, per brief, of in de "Tyngje", om kopij. Dat is mijn goed recht.

Maar daar kreeg de penningmeester een dezer dagen van een neef een briefje met de mededeling:

Ik las nog niet in de "Tyngje" de advertentie die ik aan de Voorzitter had afgegeven.

Die was even raak!

Inderdaad, de advertentie was bij andere stukken terecht gekomen en derhalve niet geplaatst.

Ik bied mijn neef mijn oprechte verontschuldiging aan.

In dit nummer de advertentie.

Redakteur.

---.---.---.---.---.---.---

Nieuwe Haagsche Courant d.d. 23 sept. '63:

FRIES KABARET: "Se moatte it mar witte".

In gebouw De Haard klonk vrijdagavond uit volle borst "Tink ik oan dy, myn Fryslân en oan myn âldershûs" (Denk ik aan jou, mijn Friesland en aan mijn ouderlijk huis). Het werd gezongen door enkele honderden zogenaamde Friezen-om-utens — "ge-smiggreerde" Friezen —, voor wie deze versregels een bijzondere wat melancholieke klank hebben. De avond zelf droeg overigens allerminst een melancholiek karakter. De voorzitter van de christelijke krite "War dy", de heer Nijdam, kon het nieuwe cabaretgezelschap "Rients Gratama" verwelkomen, dat op succesvolle wijze een vrolijk programma over het voetlicht bracht. Het nieuwe gezelschap kon het optreden van het gezelschap Tetman en Jarich de Vries, dat zo vaak in Den Haag is geweest, niet doen vergeten, maar verdienstelijk was het programma, getiteld "Se moatte it mar witte", zeker. Bijzonder intelligente en speelse teksten moet men van Gratama niet verwachten, doch vlotte, gemakkelijk aansprekende parodietjes schrijft hij — naar het schijnt — voor de vuist weg. Z'n schetsje "Gasbuorltsje-blaze" vonden we knap, evenals de presentatie, terwijl ook in "Friesland as it is....." zeer goede dingen te zien waren. Met name willen we vermelden "Everybody happy", waarvan het succes overigens voor een groot deel te danken is aan de compositie van Cor Huisman, die het geheel met z'n meesterlijke pianobegeleiding als het ware draagt. In Jetske Zijlstra, Baukje Felkers en Cor Hoekstra heeft Gratama een paar goede medewerkers. Al met al was het een geslaagde avond.

G E S L A A G D

GENEESKUNDE.

Aan de universiteit te Utrecht slaagde voor het eindexamen geneeskunde op 20 September Mevrouw M.Y.J.Vleer-Vleer.

B E N O E M D

MUZIEK.

B. en W. hebben de Raad van Heerenveen voorgesteld de heer C. Oijdam, muziekleraar te Heerenveen, te benoemen tot directeur van de gemeentelijke muziekschool te Heerenveen.

B R A N D

HOIBROEI IN GROTE BOERDERIJ.

MELLEMA-STATE bij OOSTRUM grotendeels afgebrand.

Een felle brand heeft maandag 7 oktober j.l. bij Oostrum tussen tien en elf uur een van de grootste boerderijen in de gemeente Oostdongeradeel, "Mellema-state", bewoond door onze neef A. Wienia, voor een groot deel in de as gelegd. Van de uit 1812 daterende boerderij gingen de schuur en stallen in vlammen op. Het voorhuis, het "lyts hûs" en een ander bijgebouwtje konden worden behouden.

De heer Wienia, die vermoedde dat het hooi een te hoge temperatuur zou hebben, ondanks het feit dat temperatuur-onderzoekingen dit niet hadden uitgewezen, had een hooiblazer aan het werk gezet. Korte tijd later stond het hooi in lichter laaie, zodat aangenomen moet worden, dat zich al vuur in de vakken bevond dat door het blazen werd aangewakkerd. De brandweer van Oostdongeradeel bestreed de brand met twee spuiten - die van Engwierum en Metslawier - en negen stralen. Toen de eerste spuit arriveerde was de schuur al één grote vlammenzee, zodat alles erop gericht werd het woongedeelte en de bijgebouwen, die overigens dicht tegen de schuur stonden, te redden. Van het woongedeelte gingen de keuken en een kamer verloren.

In de brand bleven ongeveer 200 ton hooi, 30 ton stro en ongeveer 10 ton meel, de hele wintervoorraad aan veevoer. Wel konden twee tractors en een wagen met meel, die in de schuur stonden, in veiligheid worden gebracht. Een jong stiertje kwam in de vlammen om; de drie andere stieren die op stal stonden, konden worden gered. Het andere vee - ondermeer een kleine 60

koeien - was 's nachts al wel op stal, maar liep overdag buiten. Tijdens de blussingswerkzaamheden deed zich nog een ongeval voor. De heer L. Visser, lid van de vrijwillige brandweer uit Ee, kreeg een dakpan op zijn hoofd, terwijl hij geen helm droeg. Hij liep een vrij diepe hoofdwond op. De boerderij was eigendom van mejuffrouw B. van der Leij te Vrouwenparochie. Gebouwen en inventaris waren verzekerd bij de Onderlinge Brandwaarborg Maatschappij De Dongeradelen te Dokkum.

-.--.-.-.-.-.-.-.-.-

Ik meen goed te doen U het volgende mede te delen. Drie bestuursleden zijn door een ernstige of minder ernstige ziekte getroffen. Niet P. Agema-Wynia te Dokkum, neef A. Vleer te Sneek en onze penningmeester neef v.d. Schoot. Gelukkig is er in het algemeen beterschap te constateren. Ik weet, dat ik namens alle neven en nichten spreek, als ik U toewens "een algeheel herstel".

De Voorzitter.

-.--.-.-.-.-.-.-.-.-

WAAROM WILLEM EN TIETJE, EN NOG TWAALF ECHTPAREN MET HEN, BINNEN EEN JAAR TWEEMAAL MOESTEN HUWEN. (2).
(vervolg blz. 63 septembernummer).

Het was vrijdag 17 december 1880 toen Willem en Tietje opnieuw naar het raadhuis gingen. Nu was er geen grote belangstelling van familieleden, maar toch was het druk. Een tiental echtparen gingen de gang naar hetzelfde raadhuis om het nog eens over te doen. Alleen Willem en Tietje hadden de vroege vrucht van hun ongeldig huwelijk bij zich - het nu buitenechtelijke kind.

Opnieuw stond burgemeester E. Haitzma Mulier gereed om de echtparen - want dat waren zij toch - te trouwen. Weer klonk het ja-woord en weer werden de handtekeningen gezet onder een wettige trouwacte! Weer werd de kleine Ids ingeschreven, maar niet als wettige zoon uit een wettig huwelijk, maar als een buitenechtelijk kind, dat nu pas gewettigd werd en dat, terwijl de originele acte van 28 mei 1880, in tweevoud opge- maakt, nu nog als wettig document aanwezig is in het gemeen-

BESTUUR NIJDAMSTRA - STICHTING :

Voorzitter: T.Nijdam, Coornhertstraat 12, Leeuwarden
Telef. 05100 - 22167
Secretaresse: M.H.Nijdam-Nijholt, Robert Kochstraat 21,
L'den. Telef. 05100 - 21232
Penningmeester: C.v.d.Schoot Azn., Leeuwarderweg 63,
Sneek, Telef. 05150 - 3028

LEDEN :

P.Agema-Wijnia, Hantumerweg A 59, Dokkum
H.Nijdam-Smit, Boerhavelaan 113, Groningen.
M.P.Wienia, Nieuwedijk 75, Lemmer
A.Vleer, H.Sytstrastraat 18, Sneek

=====
POSTREKENING: 82.67.24 t.n.v. penningmeester NIJDAMSTRA-
STICHTING, Sneek.

FAMILIEBLAD: "De Nijdamstra-Tynge". Lid/abonnees be-
talen:
f. 4.25 per half jaar. Donateurs (leden)
f. 1.-- per half jaar.

REDAKTEUR: T.Nijdam, Coornhertstraat 12, Leeuwarden

ADMINISTRATIE: A.Vleer, H.Sytstrastraat 18, Sneek.
Telef. 05150 - 4339

BIJ ONBESTELBAARHEID GAARNE RETOUR

AAN: Harmen Sytstrastraat 18, Sneek,

zo mogelijk met opgave van nieuw adres.

.....